

Enkele reis Europa

Ali (27 jaar):

'In Irak zou niet meer

Naam: Ali

Leeftijd: 27 jaar

Komt uit: Irak

Woont in België:

3,5 jaar

'Ik ben kunstenaar. Ik maak kalligrafieën. Dat zijn teksten met mooi versierde letters.

Kalligrafie is in de Arabische cultuur heel belangrijk.

Je ziet het overal. Op straat, in gebouwen en bij mensen thuis.

School

Kalligrafie is een belangrijke kunstvorm in Irak. Ik ben ermee opgegroeid. Toen ik twaalf jaar was, maakte ik mijn eerste kalligrafie. Dat was op school. Ik wist nog niet hoe het moest. Maar ik deed

ik me thuis voelen'

een beetje na wat ik om me heen zag. De leraar zag het. Hij vond het heel mooi. Hij liet me meteen een bordje kalligraferen. Dat hing hij op in de school. Toen besloot ik eigenlijk al dat ik kalligrafie wilde studeren. Dus ging ik na school naar het Instituut voor Schone Kunsten in Bagdad. Later studeerde ik aan de universiteit in Bagdad.

Oorlog

Tijdens de oorlog in Irak maakte ik mijn studie af. Ik woonde in de wijk Sadr City. Dat is een grote, arme wijk. Het was er heel gevaarlijk. Want er was een grote militie die vocht tegen de Amerikanen. Mijn vader is doodgeschoten in de wijk. Hij ging naar zijn werk. Maar hij is nooit thuisgekomen. Er zijn mensen die zijn lichaam hebben gezien. Dus we weten dat hij echt niet meer leeft.

Maar we zullen nooit weten wat er precies is gebeurd. Dat is heel erg moeilijk voor mij.

Winkel

Na de oorlog begon ik een winkel in Bagdad. Ik verkocht schilderijen. En ik maakte kalligrafieën voor mensen. Voor iedereen. Voor Irakezen en Amerikanen. Ik maakte ook folders voor politieke

partijen. Ik wil niet praten over politiek. Ik kan alleen zeggen dat het gevaarlijk werd voor mij. Omdat ik werk deed voor mensen die veel tegenstanders hebben. De oorlog was toen al voorbij. Maar je kon nog steeds niet zeggen wat je dacht. Ik werd bedreigd. Er werden brieven gestuurd naar mijn huis en naar mijn winkel.

Daarin stond dat ik zou worden vermoord.
Ik moest vluchten.

Turkije

Eerst logeerde ik bij vrienden in Bagdad. Maar ik was nog steeds bang. Ik wilde weg. Het land uit. Ik ben geholpen door iemand die buiten Irak woonde. Hij was mijn chauffeur. Met een auto reden we eerst naar Noord-Irak. Van daaruit zijn we naar Turkije gegaan. Soms moesten we stoppen bij de grens. Dan deed mijn chauffeur het woord. We hadden niet echt een route. We reden maar door en door. Naar de vrijheid. Op een gegeven moment zijn we gestopt. In een straat. Waar? Dat wist ik niet. Ik wist niet eens dat ik in België was. Ik vroeg de weg naar de ambassade. En ik registreerde me als asielzoeker.

Asielzoekerscentrum

De eerste vier maanden woonde ik in een asielzoekerscentrum in Brussel. In een huis met andere Irakese jongeren. Maar we waren geen vrienden. We kregen ruzie. Niet over politiek hoor. Gewoon over alledaagse dingen. Kaas en brood en zo. Ik wilde zo graag een plek voor mezelf.

THEIR FUEL IS
YOUR BLOOD!

"when you hear the flapping chain..."
IT'S ALREADY TOO LATE!

Gelukkig kreeg ik die. Ik kreeg een eigen appartement in Antwerpen. Daar woon ik nu nog. Nog altijd heb ik geen verblijfsvergunning. Mijn aanvraag loopt nog steeds. Ondertussen kan ik wel Nederlands studeren. Maar ik mag geen geld verdienen. Ik werk alleen als vrijwilliger. De eerste maanden in België waren zwaar. De taal was het grootste probleem. Ik kon met niemand praten. Want ik praat ook niet goed Engels. Ik wilde mezelf kunnen voorstellen. Praten met Belgen. Maar dat ging niet.

Beter

Nu gaat het beter met mij. Mijn leven hier is goed. Rustig en veilig, dat is het belangrijkste. Mijn Nederlands wordt ook steeds beter. Ik heb wat Belgische vrienden. Met hen ga ik naar feestjes en concerten. Het zijn leuke mensen. Maar ik ben moeilijk. Dat komt door mijn achtergrond. Mijn cultuur is zo anders. Ik heb een andere manier van praten. Ik heb andere tradities. Ik ben naar een andere school geweest. Alles is anders. We hebben weinig gemeenschappelijk. Ik praat met hen wel over mijn leven in Irak. Maar ik weet niet of ze het begrijpen. Daarom voel ik me vaak alleen.